

Bart van Lierde

Fucker de fuck!

En nog *eens*

fuck!!

Patrick kreeg zijn penis niet in zijn onderbroek. Het was dan ook een grote jongen: twintig centimeter lang en bijna zes centimeter breed. Hij ademde langzaam uit en dacht aan zijn moeder. Zijn erectie verminderde onmiddellijk. Voordat hij de slippen van zijn overhemd fatsoeneerde en zijn spijkerbroek dichtknoopte, kneepte hij in zijn ballen. Hij kon de vreugde voelen nazinderen. Hij had dat psychotische kutwif helemaal volgespoten. Er druppelde bloed uit haar vagina. Hij moest zijn gigantische lul tot in haar baarmoeder hebben gestoten, kon niet anders.

Vroeger had hij de patiënten alleen tijdens zijn overuren verkracht. Sinds hij tot afdelingschef van de kelderruimte was benoemd, was hij roekelozer geworden. Toch ging hij niet onbezonnen te werk. Schneider was ingegaan op zijn voorstel om een cijfercode op de toegangsdeur aan te brengen, waarvan alleen zij de combinatie kenden. De andere personeelsleden moesten aanbellen. Hierdoor was het risico

om betrapt te worden gering. Officieel was de regeling ingevoerd om te voorkomen dat patiënten probeerden te ontsnappen door een verzorger te gijzelen, wat in het verleden een tiental keer was voorgevallen en tot het vrijwillige ontslag van verscheidene medewerkers had geleid.

‘Als ik morgen in je neusgaten mag klaarkomen, dan zet ik op het einde van de maand in je attest een plus bij gedrag. Misschien verhuis je dan terug naar de bovenverdieping.’

Hij maakte de aangerande vrouw los, kneep neerbuigend in haar wang en snelde naar buiten. Zijn bieper was al tien minuten geleden afgegaan. Schneider zocht hem. Hij vergrendelde de celdeur en liep naar de toegang van de kelderruimte.

Op de tweede verdieping begaf hij zich naar het kantoor achteraan in de gang, waarvan de hoge ramen uitgaven op de parking. Hij klopte aan en ging onmiddellijk naar binnen. Schneider zat op een met leer overtrokken stoel. Zijn kleine gestalte verzonk achter het grote bureau waarop talrijke paperassen lagen.

‘U wilde me spreken?’

Schneider gebaarde naar de lage, houten stoel tegenover het bureau. Patrick bleef staan.

‘Ik heb goed en slecht nieuws,’ zei Schneider. ‘Het goede nieuws is dat het treinbestuur zijn klacht heeft ingetrokken. Sinds we de wegloopgekken beneden opsluiten, is het aantal zelfmoorden drastisch gedaald. De naam dodenlijn is bij de treinbestuurders niet meer dan een beklemmende herinnering geworden. Het slechte nieuws is dat ik daarnet een telefoontje heb gekregen van een bezorgde echtgenoot. Zijn vrouw is hysterisch geworden en wil niet meer uit de kelder komen. Hij wil haar in observatie laten opnemen, omdat ze heeft bedreigd hem te vermoorden. Kun jij haar er gaan uithalen?’

Patrick keek de kleine grijsaard spottend aan. Natuurlijk kon hij dat. Hij was niet voor niets afdelingschef geworden. Hij was de enige die al tien jaar in de inrichting werkte en dit, terwijl hij al die tijd verantwoordelijk was geweest voor de minst hanteerbare patiënten.

‘Neem maar een dwangbuis en een verdovingsgeweer mee. Of heb je liever dat ik politieassistentie inroep? Ik wil niet dat je iets overkomt.’

Waar had Schneider het over? Hij had de reputatie om de meest krankzinnige en gevaarlijke gekken te kunnen overreden met hem mee te gaan en zich te laten opsluiten. Als zijn collega's vroegen wat het geheim was, antwoordde hij altijd dat hij hun het paradijs beloofde.

'Grapje,' zei Schneider, die zijn verwarde blik ontwaarde. 'De dag dat jij door een krankzinnige wordt aangevallen, ben ik allang met pensioen.' Hij stond op, liep naar de deur en tikte met zijn wijsvinger naar het bordje waarop in zwarte letters 'directeur' stond. 'De manier waarop je met de patiënten omgaat, bevalt me. Ik zal je in de bestuursraad voordragen als mijn opvolger.'

Hoofdschuddend keek Schneider van achter het raam naar de dienstwagen. De motor gierde, de wielen slipten over het grind, het voertuig schoot met een ruk vooruit. Het was hem een raadsel waar Patrick die reusachtige dosis energie vandaan haalde. Hij deed per jaar meer overuren dan alle werknemers samen. In het begin had hij gedacht dat er een breekpunt zou komen en Patrick op een dag zelf patiënt in de inrichting zou worden. Maar hij had zich vergist. Patrick was onmisbaar geworden en zijn doorzettingsvermogen was alleen maar toegenomen. Als iemand de psychiatrische afdeling met vaste hand zou kunnen leiden, dan was hij dat. Daarom was hij al begonnen met de bestuursleden voor Patrick in te nemen. De benoeming zou niet meer dan een formaliteit worden. Hoewel... Er waren er een paar die dachten dat Patrick hem smeergeld betaalde. Een leugen. Wat hem in Patrick aantrok was hun gelijkenis: in zijn jeugd was hij ook dierlijk sterk en vol energie geweest; ook de mysterieuze uitstraling en het strakke kontje hadden ze gemeen. Zodra hij die paar dwarsliggers had overtuigd, zou de kandidatuur vanzelf tot een benoeming leiden, daar rekende hij op.

Schneider verliet zijn kantoor en besloot om even een kijkje in de kelderruimte te gaan nemen. Nu Patrick er niet was, wilde hij van de gelegenheid gebruik maken om zijn gedachten te verzetten. Hij voelde zijn ballen al samenknijpen van vreugde bij het vooruitzicht.

Patrick keek op het papiertje dat Schneider hem in de hand had gestopt. Fruithoflaan, dat was aan de andere kant van de stad. Volgende tijd om te speculeren hoe erg de vrouw eraan toe zou zijn. Hij veronderstelde dat ze op een stukgetrapte schelp zou lijken, te mooi om weg te gooien, te gebroken om te bewaren. Hij trachtte zich ook haar echtgenoot voor te stellen. Wat voor een briljante sadist zou hij deze keer aantreffen? Er bestond waarschijnlijk geen grotere kick dan een vrouw zo zwaar te mishandelen dat haar ziel in verschroeiende aarde veranderde, en geen dieper genot dan haar gevoelens zo dras-

tisch te slopen en haar gedachten zo grondig met zout te doorploegen, dat er niets dan braakland overbleef.

Fuck, hij was te vroeg afgedraaid. Shit, enkele richting. Hij kon niet terug. Dan maar een omweg. Zo had die oude rukker de tijd om op zijn gemak enkele patiënten te neuken. Hij had altijd gedaan alsof hij het niet wist, maar hij kon het merken aan hun reactie. Vooral de lange, magere, schizofrene jongen was naderhand meestal heel terughoudend en onzeker. Hij moest er waarschijnlijk elke keer aan geloven. Schneider liet zich vaak ontvallen dat de jongen een Grieks profiel had. Erg verhullend was deze uitspraak niet.

Fuck, nu reed hij weer verkeerd! Hij gooide alle remmen dicht en hoorde achter hem banden slippen. Hij negeerde het getoeter van de bestuurder die bijna tegen hem was opgeknald. De zeikerd moest maar afstand houden. Links! Hij gooide het stuur om en reed verder in de richting van de Fruithoflaan. Ondertussen trachtte hij zich de ogen van de vrouw voor te stellen die hij zo dadelijk in de kelder zou aantreffen. Zou de hysterie erin te lezen zijn? Of zou haar blik leeg zijn en getuigen van een vervlogen bewustzijn. Hoe vakkundig zou haar echtgenoot te werk zijn gegaan? Zou hij haar alleen verknipt hebben of ook de moeite hebben gedaan om de snippers door elkaar te schudden en weer aan elkaar te plakken? Echte professionals namen de tijd om hun vrouw zo te herscheppen dat ze op een kunstwerk ging lijken. Hij moest zich haasten. Het zou jammer zijn als ze zelfmoord pleegde.

Terwijl hij de dienstwagen liet versnellen, vroeg hij zich af hoe dat soort zwakke zielen in elkaar zat. Zijn moeder, wat voor een kutmens was dat geweest om zich door zijn vader te laten uithollen tot er alleen een kartonnen façade overbleef?

'Ze zit boven in de kamer en wil er niet meer uitkomen. Ga jij eens kijken,' had zijn vader gezegd.

Zijn moeder had hem amper herkend. Hij had haar de genadeslag gegeven door thuis weg te lopen. Eigen schuld. Ze had haar ogen maar niet moeten sluiten toen zijn vader zich op hem had uitgeleefd.

Fruithoflaan. Nummer? Fuck, waar was dat briefje? Ah! Nummer vijftientwintig. Hij keerde het voertuig, parkeerde langs de stoeprand en stapte uit. De hoge gevel was gerenoveerd. Uit het aantal ramen kon hij afleiden dat er drie verdiepingen waren, plus een zolder. De bewoners waren zonder enige twijfel rijk, en waarschijnlijk ook intelligent.

Dat soort patiënten sloot hij graag in de kelder op. Hun moreel besef was in die mate ontwikkeld dat ze zichtbaar leden onder de verkrachting. En dat had hij nodig om klaar te komen.

Fluitend beklom hij het bordes en belde aan. Een jongeman in maatpak opende de deur.

‘Komt u binnen. Ik begrijp er niets van. Zo’n hevige aanval heeft ze nog nooit gehad.’

Patrick was verrast door de ernst en de oprechte bezorgdheid die uit zijn ogen sprak. Hij volgde de man naar de kelderdeur.

‘Ik durf niet naar binnen te gaan. Ze heeft een mes en heeft gedreigd me neer te steken.’

Patrick rechtte zijn rug. Straks zouden zijn collega’s vol bewondering aan zijn lippen hangen. Ieder woord zou onthullen waaruit zijn geheim bestond: een gezonde dosis zelfvertrouwen. Hij opende de deur en klikte het licht aan. Onderaan de stenen trap lag een slanke blonde vrouw met haar gezicht naar de vloer gekeerd. Ze was naakt. Onmiddellijk dacht hij aan de kelder van de inrichting waar hij haar straks als zijn privé-gevangene naar binnen zou voeren. Hij wilde haar anaal nemen. Zonder glijmiddel zou zijn grote lul haar darm uitrekken en beschadigen. Bloed en stront, de mengeling van die geur wilde hij ruiken. Maar eerst moest hij op haar inpraten, haar vertrouwen winnen en haar man zover krijgen dat deze de opname officieel bekrachtigde met een handtekening.

Stapje voor stapje daalde hij de trap af en probeerde een openingszin te bedenken. De vrouw kreunde en kronkelde haar lichaam over de vloer, zodat hij even haar kut en haar zware borsten kon zien. Wat een lijf! Hij zou haar gek verklaren. G!E!K! Met deze drie letters zou hij haar vastspijkeren in haar cel en... Fuck, ze had het mes vast. Het lemmet was minstens twintig centimeter lang en zes centimeter breed. Hij moest oppassen.

De vrouw richtte haar hoofd langzaam op. Verbijsterd keek hij haar aan. Hij kende haar! Hoe heette ze ook weer? Fuck, vergeten. In ieder geval was ze pas ontslagen uit de inrichting, dat wist hij zeker. Hij draaide zich om en keek recht in de loop van een geweer.

‘Als u zo goed wilt zijn om helemaal tot beneden te lopen. Mijn vrouw heeft nog iets met u te regelen.’

Fuck! Zou Schneider hem deze streek hebben gelapt? De oude rukker! Nee, daar was hij niet gewiekst genoeg voor. Of toch?

Terwijl hij de trap verder afdaalde herinnerde hij zich de ontelbare

keren dat hij haar had vastgebonden. Ze was de geilste stoot in de inrichting geweest. Hij had moeten aandringen om haar in de kelder geplaatst te krijgen. Hij kreeg een erectie, gewoon door te denken aan wat hij met haar had uitgehaald. Zou ze het aandurven wraak te nemen? Dat mes, de loop van het geweer in zijn rug. Fuck! Wat een klotensituatie. Hij had zich laten pakken! Fucker de fuck! En nog eens fuck!!